

Sekizinci Pencere- Nev-i beşerdeki bütün ervah-ı neyyire ashabı olan enbiyalar...

Nev-i beşerdeki bütün ervah-ı neyyire ashabı olan enbiyalar aleyhimüsselâm, bâhir ve zahir mu'cizatlarına istinad ederek ve bütün kulûb-ü münevvere aktabı olan evliyalar, keşif ve kerametlerine itimat ederek ve bütün ukûl-ü nuraniye erbabı olan asfiyalar, tahkikatlarına istinad ederek bir tek Vâhid-i Ehad, Vâcibü'l-vücut, Hâlık-ı külli şey'in vücub-u vücuduna ve vahdetine ve kemal-i rububiyetine şهادetleri, pek büyük ve nurani bir penceredir. Hem her vakit o makam-ı rububiyeti göstermektedir.

Ey bîçare münkir! Kime güveniyorsun ki bunları dinlemiyorsun? Veyahut gündüz içinde gözünü kapamakla, dünyayı gece mi oldu zannediyorsun?

“Nev-i beşerdeki bütün ervah-ı neyyire ashabı olan enbiyalar aleyhimüsselâm, bâhir ve zahir mu'cizatlarına istinad ederek...”

İnsanlık tarihinin en seçkin, en temiz, en aydınlık şahsiyetleri olan peygamberler; ellerindeki apaçık mucizeleri delil göstererek bir hakikati ilan ediyorlar. Peygamberlerin bu şهادetleri; tek, eşsiz ve varlığı zorunlu olan Allah'ın varlığına, birliğine ve kusursuz rububiyetine açıkça delildir. Bu şهادet, çok büyük ve nurlu bir penceredir. Ve her zaman Allah'ın rububiyetini gösterir.

1-Ellerindeki “Mühür”: Mucizeler

Her bir peygamber, “Benim sözüm Allah'ın sözüdür” dediğinde, kâinatın Sahibi o zatın elinde kâinat kanunlarını bozarak (ateşin yakmaması, denizin yarılması, ayın bölünmesi gibi) adeta şunu demiştir: **“Kulum doğru söylüyor, bu mucize benim onun altına attığım imzamdır.”**

Mu'cize ise Hâlık-ı kâinat tarafından onun davasına bir tasdiktir **صَدَّقْتَ** hükmüne geçer.

Nasıl ki sen bir padişahın meclisinde ve daire-i nazarında desen ki: “Padişah beni filan işe memur etmiş.” Senden o davaya bir delil istenirse padişah “Evet” dese nasıl seni tasdik eder.

Öyle de âdetini ve vaziyetini senin iltimasınla değiştirirse “Evet” sözünden daha kat’î daha sağlam, senin davanı tasdik eder.

Öyle de Resul-i Ekrem aleyhissalâtü vesselâm dava etmiş ki: “Ben, şu kâinat Hâlık’ının mebusuyum. Delilim de şudur ki: Müstemir âdetini, benim dua ve iltimasıyla değiştirecek. İşte parmaklarıma bakınız, beş musluklu bir çeşme gibi akıttırıyor. Kamere bakınız, bir parmağımın işaretiyle iki parça ediyor. Şu ağaca bakınız; beni tasdik için yanıma geliyor, şehadet ediyor. Şu bir parça taama bakınız; iki üç adama ancak kâfi geldiği halde, işte iki yüz üç yüz adamı tok ediyor.” Ve hâkeza yüzer mu’cizatı böyle göstermiştir. On Dokuzuncu Mektup

İnsanlık tarihinin güneşleri hükmünde olan peygamberler, ellerindeki “mucizelerle” Allah’ın varlığını ilan ederler. Mucize, aslında kâinatın sahibinin o peygambere verdiği bir “tasdik” veya “onay belgesidir.” 124 bin mühürlü belgenin aynı şeyi söylemesi, o hakikati güneşin varlığından daha kesin bir dereceye çıkarır.

Dünyanın en büyük mahkemesini kurun. Hakim kürsüsünde **tarih** otursun. Davacı masasında **124 bin peygamber** (Hz. Adem’den Hz. Muhammed’e). Davalı masasında ise **bir tek münkir**. Mahkeme, peygamberlere sorar: “Siz, Allah’ın varlığına ve birliğine dair şehadetinizde ne kadar güvenilirsiniz?”

Peygamberler cevap verir:

- **Hz. İbrahim:** “Putları kırdım, ateşe atıldım, yanmadım. Yalan söyleseydim, ateş beni yakardı.”
- **Hz. Musa:** “Firavun’un sarayında büyüdüm, en zor anda ‘Ben Allah’ın elçisiyim’ dedim. Yalan olsaydı, deniz beni boğardı.”
- **Hz. İsa:** “Beşikte konuştum, ölüleri dirilttim. Yalancı olsaydım, ölüler dirilmez, ben de çarmihta kurtulamazdım.”
- **Hz. Muhammed (asm):** “40 yaşıma kadar ‘Muhammedü’l-Emin’ (Güvenilir Muhammed) diye anıldım. Peygamberlik iddiasından sonra düşmanlarım bile ‘O yalan söylemez’ derdi. Ay’ı ikiye yardım, Kur’an’ı getirdim.”

Mahkeme, münkire döner: “Senin neyin var? Hangi güvenilir şahidin? Hangi karakterin?” Münkir: “Sadece inanmıyorum.” Mahkeme kararını verir: **“124 bin güneşin ittifakının yanında** münkirin inanmıyorum sözünün ne kıymeti olabilir.

2-Şahsiyetlerin ve Davanın Muazzamlığı

Bir davada delil kadar **şahidin kimliği** de belirleyicidir. Bir mahkemede: Sabıkalı bir yalancının sözü ile hayatında hiç yalan söylememiş, toplumun en güvenilir insanının sözü aynı değildir. İşte peygamberler, insanlık tarihinin **en güvenilir şahitleridir**.

Bu 124 bin zat; sıradan insanlar değil, insanlık tarihinin **en dürüst, en güvenilir, en akıllı ve en yüksek ahlaklı** karakterleridir. Hayatlarında bir kez bile yalanı kendilerine

yakıştırmamış bu muazzam kalabalığın, en kritik mesele olan “Yaratıcı” konusunda yalan üzerinde birleşmesi aklen ve mantıken imkânsızdır.

Bir davanın doğruluğu, şahitlerin kalitesiyle ölçülür. Burada şahitler; Hz. Nuh, Hz. İbrahim, Hz. Musa, Hz. İsa ve Hz. Muhammed (asm) gibi tarihin yönünü değiştirmiş “Güneşler”dir.

Bir zinciri düşün. Tek bir halka zayıf olabilir, kopabilir. Ama **124 bin çelik halka** birbirine geçtiğinde, o zincirle koca bir dünyayı çekebilirsin. **Peygamberlerin ittifakı**, tek bir sesin yankısı değil, 124 bin ayrı delilin tek bir noktada birleşmesidir.

“İnsan, aynı meselede ittifak eden 3 yalancının sözüne inanırken; aynı davaya parmak basan **en güvenilir şahitler olan** 124 bin nebinin sözünü inkâr etse **o insan ya aklını kullanmıyordur ya nefsinin hevasına uymuştur ya da inat onu kör etmiştir.**

3- Hepsi Aynı Şeyi Söylüyorsa: Ya Hepsi Yanlış, Ya Sen

Dünya tarihinde, birbirinden farklı zamanlarda, farklı coğrafyalarda ve farklı kültürlerde yaşamış 124 bin nebinin; sanki tek bir ağızdan çıkmışçasına **“Allah Birdir, O’ndan başka ilah yoktur!”** demesi tesadüf olabilir mi?

Eğer 124 bin farklı kişi, hiç konuşmadan bir odaya girse ve hepsi bir kâğıda aynı cümleyi, aynı vurguyla yazsa; buna “rastlantı” diyenin aklından şüphe edilir. Bu, o insanların hepsinin **aynı merkezden (Vahiyden)** komut aldığıнын kesin delilidir.

Binlerce peygamberin, farklı zamanlarda yaşamalarına rağmen “Allah Birdir” sözünde ittifak etmeleri, inkâr edilemez bir **icma** (fikir birliği) oluşturur. Aynı yalanı söylemek için 124 bin ayrı topluluğun birbiriyle hiç görüşmeden, asırlar ve kıtalar boyunca anlaşması **imkânsızdır**. Ama aynı hakikati söylemeleri, o hakikatin **kesinliğini** gösterir.

Tevatür, öyle bir haberleşme şeklidir ki; o kadar çok ve o kadar farklı karakterde insan aynı şeyi söyler ki, akıl “Bu insanların hepsi bir araya gelip yalan uydurmuş olamaz” der.

Hiç gitmediğin bir şehir, örneğin Tokyo olsun. Tokyo’nun varlığından nasıl eminsin? Binlerce farklı insanın oradan gelmesi, fotoğraflar çekmesi, haritalar çizmesi... İşte bu **mütevâtir** bir bilgidir.

124 bin peygamberin (as) aynı “Lâ ilahe illallah” (Allah’tan başka ilah yoktur) davasında ittifak etmesi, insanlık tarihinin **en büyük mütevâtir haberidir**. Bu kadar farklı asırlarda yaşamış, birbirini görmemiş binlerce dürüst zatın aynı “Görünmez Hakikatten” haber vermesi, o hakikati “görülür” bir kesinliğe çıkarır.

Hayal et ki, muazzam bir saray var. Bu sarayın kapısı kilitli ve içeride akıl almaz hazineler olduğu söyleniyor. Sokağın başından biri gelip “Ben o saraya girdim, içeride şu elmaslar var” dese, belki şüphe edersin.

Ancak peş peşe, dünyanın en dürüst, en ağırbaşlı, en saygın **124 bin kişisi** gelse ve hepsi:

“Evet, biz de girdik, aynı elmasları, aynı tahtı, aynı Sultan’ı gördük!” dese...

Dahası, bu insanların her birinin cebinde o sarayın kapısını açan birer **“mucize anahtarı”** olsa... Sen dışarıda durup “Ben görmüyorum, o yüzden içeride kimse yok” diyerek o 124 bin dürüst şahidi yalanlayabilir misin? Onların ittifakı, o sarayın varlığını sarsılmaz bir kale haline getirir. Senin inkârın ise sadece o sarayın hazinesinden mahrum kalmana sebep olur.

5- Bir tek ispat edici, binlerce nefyediciyi (yok sayanı) susturur.

İnkârcı (münkir) bir tek “Hayır” der. Ama 124 bin peygamber “Evet” der. Dava ispat davasıdır. **Bir tek ispat edici, binlerce nefyediciyi (yok sayanı) susturur.** Çünkü bir şeyi ispat etmek için o şeyi bir kez göstermek yeterlidir; ama yok demek için bütün kâinatı gezip “Hiçbir yerde yok” demek gerekir ki bu imkânsızdır.

“Var” demek için: O şeyi **bir kez** görmek/göstermek yeterlidir. “İşte burada!” dersiniz, dava biter.

“Yok” demek için: Zaman ve mekânda **her yeri** tarayıp “Hiçbir yerde değil” demeniz gerekir. Bu, sınırlı bir varlık için imkânsızdır.

Peygamberlerin 124 bin “Evet”i ile münkirin tek “Hayır”ı arasında işte bu uçurum vardır.

Görenlerin ittifakla “Var” demesi, körlerin “Yok” demesinden **sonsuz kat daha güçlüdür.** Çünkü görenler bir realiteyi anlatıyor, körler ise yokluğu değil, sadece kendi acizliklerini anlatıyor.

124 bin peygamber, ellerindeki mucize mühürleriyle o “Bir”i her yerde göstermişlerdir. Bu öyle bir **kuvvet-i ittifaktır** ki, karşısında durmaya çalışan akıl, akıl değildir.

Yeraltında yaşayan bir köstebek (münkir), hiç gün yüzüne çıkmamış. Ona “Güneş var” diyen 124 bin insan (peygamberler) olsun. Her biri “Güneş’i gördüm, ısıttı, aydınlattı” desin. Hatta bazıları eline bir ayna alıp, güneş ışığını yansıtarak köstebeğin yuvasında bir anlık ışık patlaması yapsın (mucize).

Köstebek yine “Ben görmedim, yok” dese. Bu durumda: **Köstebeğin “yok” iddiası** sadece **kendi** gözlerinin görmemesi gösterir. **124 bin insanın “var” şahitliği** ise **objektif gerçekliği** gösterir. Hakikat, köstebeğin körlüğüne göre değil; görenlerin ittifakına göre belirlenir.

“Ve bütün kulûb-ü münevvere aktabı olan evliyalardan, keşif ve kerametlerine itimat ederek...”

Kalpleri nurlanmış insanların öncüleri olan evliyalardan da, keşif ve kerametlerine dayanarak;

tek, eşi benzeri olmayan, varlığı zorunlu ve her şeyi yaratan Allah'ın varlığına, birliğine ve kusursuz rububiyetine şahitlik ederler. Bu şehadet, çok büyük ve nurlu bir penceredir ve her zaman Allah'ın rububiyetini gösterir.

Kalpleri nurlanmış, manevi makamlarda yükselmiş olan evliyalar sadece akılla değil, "kalp gözüyle" ve manevi tecrübelerle Allah'ın varlığını hisseder ve görürler. (**Abdülkadir-i Geylanî, Şah-ı Nakşibend, Bayezid-i Bistâmî, Cüneyd-i Bağdadi, İbrahim Ethem, Aziz Mahmud Hüdayi gibi.**)

Bir insanın hiç görmediği bir şehri tarif etmesi ile o şehre bizzat gidip gezen birinin tarif etmesi arasındaki fark gibidir. Evliyalar, "keşif" yoluyla o hakikati bizzat tecrübe etmişlerdir. Evliyaların keşfi, bir nevi **manevi bir seyahat, kalp gözüyle bir müşahededir**. Bu müşahede, akıl yürütmekten çok daha üstün bir delildir.

Milyonlarca evliyanın farklı meşreplerde olmalarına rağmen aynı manevi makamda buluşmaları, ulaştıkları sonucun doğruluğuna sarsılmaz bir delildir.

Bunu bir misalle açalım: Bir dağın zirvesinde bir **çeşme** (hakikat) var. Bu çeşmeye ulaşmak için farklı yollar var:

- **Nakşibendîler** sağ yamaçtan tırmanır,
- **Kadirîler** sol yamaçtan,
- **Mevlevîler** kuzey yamaçtan,
- **Rıfailer** güney yamaçtan...

Her grup farklı usullerle, farklı zikirlerle, farklı terbiyelerle tırmanır. Ama **zirveye ulaştıklarında**, hepsi **aynı çeşmeyi** görür, **aynı suyu** içer, **aynı manzarayı** seyrederek.

Sonra aşağı inip birbirlerine anlatırlar. Aralarında usul farkı var, ama **gördükleri hakikat aynıdır**. Şimdi, birisi çıkıp "Siz farklı yollardan geldiniz, o halde gördükleriniz de farklı olmalı" dese. Evliyalar cevap verir: "Hayır, yollar farklı ama **zirve aynı**. Biz hepimiz aynı Allah'ı gördük, aynı hakikate ulaştık."

Bu ittifak, o çeşmenin (Allah'ın varlığının) **kesinliğini** gösterir.

Bir denizi düşünün. Yüzeyde duran bir insan (sıradan âlim), suyun rengini, dalgalarını, derinliğini tahmin edebilir. Ama bir **dalgıç** (evliya) denizin altına dalar, mercanları, balıkları, incileri **bizzat görür**, suyun basıncını **hisseder**, o âlemi **yaşar**.

Dalgıç, sudan çıktığında "Denizin altında şunlar var" dediğinde, yüzeydeki adamın "Ben görmedim, inanmıyorum" demesi ne kadar anlamsızsa; evliyaların keşfini inkâr etmek de o kadar anlamsızdır.

Üstelik: Bu dalgıçlardan **124 milyon** tane var. Hepsi farklı noktalardan denize dalmış, farklı derinliklere inmiş, farklı inciler görmüş. Ama hepsi çıkıp **aynı şeyi** söylüyor: "Denizin dibinde

inci var, mercan var, renkler var, canlılar var.”

Bu kadar çok dalgıcın **birbiriyle çelişmeden** aynı şeyi anlatması, o deniz dibi âleminin **kesin varlığını** ispat eder.

Evet, bazı kaynaklarda evliyaların sayısının **124 milyon** olduğu belirtilir (her asırda belirli sayıda evliya bulunur). Bu sayı, peygamberlerin 124 bin sayısını **tam 1000 katına** çıkarır. Bir mahkemede 124 milyon şahidin **hepsinin** aynı davaya (Allah'ın varlığı ve birliği) parmak basması, üstelik her birinin kendi alanında (mucize, keramet, akıl) **güçlü deliller** getirmesi... Bu, tarihte eşi benzeri görülmemiş bir **delil yığılmasıdır**.

“Ve bütün ukûl-ü nuraniye erbabı olan asfiyalar, tahkikatlarına istinad ederek...”

Nurlu akıl sahiplerinin öncüleri olan asfiyalar da, derin araştırma ve kesin tahkiklerine dayanarak; tek, eşi benzeri olmayan, varlığı zorunlu ve her şeyi yaratan Allah'ın varlığına, birliğine ve kusursuz rububiyetine şahitlik ederler. Bu şahadet, çok büyük ve nurlu bir penceredir ve her zaman Allah'ın rububiyetini gösterir.

“Asfiya” ilim, irfan ve velayeti şahsında cem eden büyük İslam âlimleridir. **Asfiya**; sâfiyet, takvâ ve kemâlât sâhibi ve Hz. Peygambere (asm) vâris olup, onun meslek ve gayelerini ihyaya ve tatbika çalışan muhakkik zâtlara denir. Bu zâtlarda velayetin yanında derin ilim de bulunur. Yani bir nevi velayet ve ilmin şahikada olduğu şahıslardır. Bu zâtlar ilim ve nazar noktasından ihata ve külliyet sahibidirler.

(İmam-ı Azam, İmam-ı Şafi, İmam-ı Malik, İmam-ı Ahmed İbni Hanbel gibi Müçtehid İmamlar ve İmam-ı Gazzalî, Fahreddin-i Razi, İmam-ı Rabbanî ve Bediüzzaman Said Nursi gibi)

Bir mahkemede bir dava görülüyor. Davanın konusu: “Bu evin temeli sağlam mı?”

Mahkemeye üç ayrı uzman çağrılıyor:

1. **Mühendis (Asfiya benzeri):** Hem teorik hesaplar yapmış (akıl), hem de bizzat yerinde inceleme yapmış, malzemeyi test etmiş (tecrübe). “Temel sağlam” diyor.
2. **Teorik Fizikçi (Sıradan âlim):** Sadece hesaplarla “Sağlam olmalı” diyor.
3. **İşçi (Sıradan veli):** “Ben yıllarca bu evde çalıştım, hissettim, temel sağlam” diyor.

Mahkeme en çok **mühendisin (asfiyanın)** sözüne güvenir. Çünkü o, **hem akıl yürütmüş, hem de bizzat görmüş/tatmıştır**.

İşte asfiya da budur. Onlar, Allah'ın varlığını hem **akıl ve burhanla** ispat etmiş (tahkik),

hem de **kalp ve keşifle** müşahede etmiştir (velayet). Bu iki delilin birleştiği yerde, **şüpheyeye yer kalmaz.**

Dünyanın en büyük 100 bilim insanını bir araya getirin (Newton, Einstein, Pasteur, vb.). Hepsi bir konuda ittifak etse: “Küresel ısınma gerçek ve insan kaynaklıdır.”

Buna karşı bir kişi çıkıp “Ben inanmıyorum” dese. Bilim dünyası ona güler, hatta “Cahil” der.

Şimdi düşünün: **Asfiya** dediğimiz zatlar, sadece dünyevi bilimde değil; **ilahiyat, kelam, fıkıh, tasavvuf, tefsir, hadis, felsefe** gibi en derin alanlarda **zirve** insanlardır. Onların bir konuda ittifakı, 100 bilim insanının ittifakından **çok daha güçlüdür.**

Çünkü: Bilim insanları sadece akıl ve deneye dayanır. Asfiya ise **akıl + deney + vahiy + keşif + velayet + icma** gibi çok boyutlu delillere dayanır.

Sonuç: Asfiyanın ittifakı, inkâr edilemez bir **kesinlik** taşır.

Uzakta Olanın Sözü, Yakındakinin Gölgesine Bile Ulaşamaz

Hem bir şeyi görmek, bilmek ve doğru hüküm vermek için o şeye “yakın” olmak gerekir. Uzak duran, ne kadar zeki olursa olsun, hata eder.

İşte Batı filozofları, maddî ilimlerde dâhi olsalar da, manevî hakikatlerden (Allah, iman, Kur’an, ahiret) çok uzaktırlar. Onların bu konudaki sözleri, yakında olan âmî bir Müslüman’ın sözüyle bile yarışamaz. O halde: “Filozoflar fennî meseleleri çözdü, o halde iman meselelerini de çözer” diyemezsiniz. Çünkü fennî meseleler (fizik, kimya, biyoloji) maddî gözle görülür; iman meseleleri ise kalp ve ruhla görülür. Filozofların kalbi ve ruhu ölmüştür. O yüzden bu alanda onların sözü muteber değildir.

Uzmanı Olmadığın Konuda Sözün Hüküm Olmaz

Bir fennin veya bir sanatın medar-ı münakaşa olmuş bir meselesinde, o fennin ve o sanatın haricindeki adamlar ne kadar büyük ve âlim ve sanatkâr da olsalar sözleri onda geçmez, hükümleri hüccet olmaz; o fennin icma-ı ulemasına dâhil sayılmazlar.

Mesela büyük bir mühendisin, bir hastalığın keşfinde ve tedavisinde bir küçük tabip kadar hükmü geçmez. Ve bilhassa maddiyatta çok tevaggul eden ve gittikçe maneviyattan tebâud eden ve nura karşı gabileşen ve kabalaşan ve akli gözüne inen en büyük bir feylesofun münkirane sözü, maneviyatta nazara alınmaz ve kıymetsizdir.

İman, İslâm ve Kur’an hakikatleri de bir “fen” (ilim) dalıdır. Bu dalın uzmanları peygamberler, veliler, asfiyalar ve onların yolundaki âlimlerdir. Batı filozofları ise bu dalın dışındadır. Onlar ne kadar büyük fizikçi, kimyager veya matematikçi olurlarsa olsunlar, iman meselelerinde sözleri geçersizdir.

Ey bîçare münkir! Kime güveniyorsun ki bunları dinlemiyorsun? Veyahut gündüz içinde gözünü kapamakla, dünyayı gece mi oldu zannediyorsun?

Ortada güneş gibi parlak, herkesin görebileceği deliller varken (peygamberler, mucizeler, evliyalar, kerametler, asfiyanın tahkikatı), inkâr eden bir kişi ya kime güvendiğini bilmiyordur, ya da gözünü kapatıp “dünya gece oldu” zannedecek kadar kendini aldatmıştır. İnkâr, delillerin yokluğundan değil, inkâr edenin körlüğündendir.

Birinci Soru: “Kime güveniyorsun ki bunları dinlemiyorsun?”

Bu sorunun cevabı yoktur. Çünkü inkârcının güvenebileceği hiçbir **sağlam, güvenilir, delilli** kaynak yoktur. Oysa karşısında:

- **124 bin peygamber** (en güvenilir insanlar)
- **124 milyon evliya** (kalp gözüyle görenler)
- **Binlerce asfiya** (akıl ve kalbi birleştiren muhakkikler)

Hepsi “Allah birdir, Muhammed (asm) O’nun elçisidir” diyor.

İnkârcı, bunları dinlemeyip kime güveniyor? Kendi nefesine mi? Birkaç maddeci filozofa mı? Şeytana mı? Hiçbir delili olmayan heveslerine mi?

Sonuç: İnkârcının güvenecek **kimsesi yoktur**. Oysa müminin, 124 bin peygamber, 124 milyon evliya, binlerce asfiya gibi **dev bir güven ordusu** vardır.

İkinci Soru: “Gündüz içinde gözünü kapamakla, dünyayı gece mi oldu zannediyorsun?”

Bu soru, inkârın **psikolojik mekanizmasını** gösterir. İnkârcı, aslında delilleri **görüyordu** (gündüz), ama **gözünü kapatıyordu** (inat, gaflet, heva). Sonra da “Dünya karanlık” (hakikat yok) zannediyordu.

Gerçekte: Dünya aydınlıktır (deliller güneş gibi ortadadır). Ama inkârcı, gözünü kapattığı için **kendi karanlığını** dünyaya yansıtır.

Sonuç: İnkâr, dış dünyadaki bir karanlıktan değil, **inkârcının iç dünyasındaki bir körlükten** kaynaklanır.

Gündüz vakti gözünü kapamakla dünya gece mi olur? Deliller güneş gibi ortadayken, sen gözünü kapatıp “Karanlık” dersin, bu **senin körlüğünden** başka bir şey değildir. Hakikat, senin gözünü kapamakla değişmez.

Bu üç ışık kaynağını birden inkâr etmek, güneşi, ayı ve yıldızları inkâr etmek

gibidir. Akli başında olan, bunu yapmaz.

O halde: Ya hakikate teslim ol, ya da gözünü kapamaya devam et. Ama unutma: **Gözünü kapamak, güneşi yok etmez; sadece seni karanlıkta bırakır. Ve bu karanlık, dünyada başlar, ahirette ebedî zulümatla devam eder.**

ÖZET:

Kâinatın yaratıcısını tanımak yolunda üç dev ordu ittifak etmiştir:

1. **Enbiyalar:** Elleriindeki **mucizelerle** (ilahi imzalarla),
2. **Evlîyalar:** Kalplerindeki **keşiflerle** (manevi müşahedelerle),
3. **Asfiyalar:** Akıllarındaki **tahkikatla** (kesin delillerle)...

Aynı hakikate, yani **Allah'ın varlığına ve birliğine** şahitlik ediyorlar.

Bu üç büyük grubun ittifakı, hakikati gösteren dev bir nurani penceredir. Bu pencere hiç kapanmaz; her an, her asırda Allah'ın varlığını ve birliğini rububiyetini, yaratıcılığını gösterir.

Dünyanın en sadık, en nurlu ve en zeki **milyonlarca rehberi** aynı kapıyı gösterirken; o kapının kapalı olduğunu iddia etmek, gündüz ortasında gözünü kapayıp güneşi inkâr etmekten daha büyük bir divaneliktir.